

torde behovet af inrättandet af ett nytt provinsialläkaredistrikt för dessa socknar vara lätt att inse.

På grund af hvad jag sålunda anfört tager jag mig friheten hemställa,

att Riksdagen antingen måtte bevilja ett årligt anslag af 3,000 kronor för ett nytt provinsialläkaredistrikt, omfattande Gillbergs härad, med station i Gillberga socken af Vermlands län, eller att, om detta ej kan af Riksdagen bifallas, ett anslag såsom bidrag till distriktsläkarens aflöning måtte utgå med 1,500 kronor.

Stockholm den 27 januari 1890.

Lars Persson.

N:o 162.

Af herr J. Bromée, om ändring af 2 § utsökningslagen.

Som de dryga kostnader, hvilka i allmänhet uppstå och måste uppstå, om kronofogdarne i sina vidsträckta fögderier skola verkställa utmätningar och derefter försäljningar af utmätt löseegendom, emedan desse få långa vägar att resa, icke kunnat undgå min och många andras uppmärksamhet, vågar jag härmed förnya min vid förra riksdagen väckta, af lagutskottet afstyrkta och af Riksdagen afslagna motion n:o 45, uti hvilken då fem andra af kammarens ledamöter instämde. Jag föreslog då att 2 § af utsökningslagen skulle så förändras, att länsmännen, hvar inom sitt distrikt, skulle ega verkställa utmätning och försäljning af utmätt löseegendom, då de derom af fordringsegare anlitades. Under 1888 års riksdag väcktes af herrar J. A. Andreason och M. Andersson i Stigen motion i samma syfte, men som äfven

då afslogs. Lagutskottet har båda gångerna för sitt afstyrkande åberopat det särskilda utskottets vid 1877 års riksdag afgifna utlåtande öfver det förslag till ny utsökningslag, som af Kongl. Maj:t då framlades, deri utskottet bland annat anför: »att den valrätt, utmätningssökanden skulle ega, innebär ej heller tillräckligt korrektiv i detta hänseende, ty det är ej blott utmätningssökandens utan äfven gäldenärens och andre rättsegandes intresse, som måste bevaras.» Mig synes att så väl utmätningssökandens, gäldenärens och andre rättsegandes intressen mycket bättre bevaras, om utmätning och försäljning af lösegendom kan ske på ett sådant sätt, att det minsta möjliga af tillgångarne åtgår till utmätning- och försäljningskostnader; det kan väl icke med skäl sägas att det ligger i någöndera partens eller allmänhetens intresse att en, vare sig rik eller fattig, skall betala stora kostnader för utmätning eller försäljning af utmätt lösegendom och att detta sålunda helst bör ske till de högre aflönade tjänstemännen. Det måste vara påtagligt att dessa kostnader för förrättningen blifva betydligt mindre, om länsmännen, som ju hafva mycket mindre distrikt än kronofogdarne, verkställa dem; och för be tryggande af rättsegarnes säkerhet torde dessutom vara skäl ålägga länsmännen att ställa lika hög uppbördsborgen som kronofogdarne, ett åläggande, som jag är förvissad dessa både vilja och kunna fullgöra, helst de redan nu ganska allmänt måste ställa enahanda borgen till fogdarne, om de skola erhålla deras förord till förordnande och befordran, hvadan på detta sätt den fara lagutskottet förliden riksdag uttalade blefve undanröjd.

Om Kongl. Maj:ts befallningshafvande i de olika länen begagnade sig af den rätt 4 § utsökningslagen dem medgifver, »att förordna länsmän eller annan lämplig person att på eget ansvar verkställa utmätning,» så vore nog det öfverklagade hjälpt, men som det sig visat att i hela riket högst få personer erhålla sådant förordnande, ja i en hel del vidsträckta län icke en enda, synes mig den föreslagna ändringen af högsta behof påkallad.

De andra af utskottet anförda skälen mot den föreslagna ändringen har jag dels vederlagt i min ofvan åberopade motion och dels i mitt anförande till protokollet förliden riksdag, (Band I, häft. 13, sid. 23), som jag äfven nu åberopar.

Med stöd af detta och hvad jag nu värdsamt anført, får jag föreslå, det Riksdagen beslutar:

att 2 § i utsökningslagen den 10 augusti 1877 måtte ändras och erhålla den lydelse, att länsmännen, hvar inom sitt distrikt, må ega rättighet verkställa utmätning och försäljning af utmätt lösegendom, då de derom af fordrings- egare anlitas.

Under förutsättning af motionens tillstyrkande anhålles värdsammast, att lagutskottet ville formulera den lydelse i utsökningslagen, som af ändringen blir en nödvändig följd.

Stockholm den 27 januari 1890.

J. Bromée.

Häruti instämma:

J. P. Jönsson.

S. M. Olsson.

Magnus Andersson
från Elfsborgs län.

C. T. Lind.

J. A. Andreason.

N:o 163.

Af herr J. Andersson i Baggböle, om inskränkning i gift mans rätt att, utan hustruns samtycke, ingå borgen.

Bland de förbindelser, hvilka personer här i landet ikläda sig, finnas väl näppeligen några af så ensidig natur och ofta af så förderfligt ingripande och icke blott i den enskildes utan i hela ortens ekonomi, som borgensförbindelser för penningeförsträckningar.

Då jag nämner, att dessa förbindelser äro af ensidig natur, menar jag dermed, att den som ikläder sig sådan förbindelse, åtager sig blott förpligtelser, utan att därför hafva haft eller erhålla någon förmån, samt att resultatet af sådan förbindelses ingående ofta varder det, att då den, som